

CAN YOU ANSWER THESE QUESTIONS?

1. Describe the religious philosophy of the rabbis who assembled together in Brunswick, Germany, in June of 1844 to initiate reforms in Jewish liturgy and practice.
2. Describe the proceedings of the Brunswick Assembly.
3. Describe the attitude of the members of the Brunswick Assembly towards Christianity and intermarriage with Christians.
4. What is the Talmudic basis for the traditional attitude towards the above?
5. Describe the reaction of the Orthodox rabbinate to the assembly.

This and much more will be addressed in the first lecture of this series:

"Intermarriage and the Rabbinical Conference of Brunswick."

To derive maximum benefit from this lecture, keep these questions in mind as you listen to the lecture and read through the outline. Go back to these questions once again at the end of the lecture and see how well you answer them.

PLEASE NOTE: This outline and source book were designed as a powerful tool to help you appreciate and understand the basis of Jewish History. Although the lectures can be listened to without the use of the outline, we advise you to read the outline to enhance your comprehension. Use it, as well, as a handy reference guide and for quick review.

This lecture is dedicated to the memory of

ר' יהודה צבי בן הרב אלחנן יצחק ע"ה ורחל אסתר בת ר' משה ע"ה

Dr. and Mrs. Leon and Rayetta Herschfus of blessed memory

ר' רפאל משה פנחס בן ר' יהודה צבי ע"ה

Dr. Raphael (Maurice) Herschfus of blessed memory

THE EPIC OF THE ETERNAL PEOPLE
Presented by Rabbi Shmuel Irons

Series XIX Lecture #1

INTERMARRIAGE AND THE RABBINICAL CONFERENCE OF BRUNSWICK

I. The Assembly of the Leaders of Reform

A. “. . . If, however, a number of rabbis make unanimous declaration as to the non-essentiality of this or that observance the bonds of formalism will be loosened. . . . I confess [he concludes] that I cannot conceive how we can hold up our heads if we will not stand courageously for our innermost convictions I cannot rest satisfied to continue to wear a mask any longer, politic as such a course would be undoubtedly. I leave it to your own conscience to decide how friends of truth and integrity will judge us, and by what name posterity will stigmatize us if we continue to speak high-sounding phrases but to enact weak deeds.” **Open Letter Sent to Reform Minded Rabbis by Abraham Geiger, Rabbi of the Community of Wiesbaden, Germany, May 10, 1837**

B. Let us speak plainly. The issue is no longer the permissibility or non-permissibility of this or that synagogal institution, of this or that alleviation for civil and social life; the issue before us is concerned with the entire content of our religion, which we must present and strengthen in its purity and divinity in order to rescue it from deadening rigidity on the one hand and from numbing unbelief on the other. Judaism is weakening in its hold upon its followers day by day, and every layman is asking us, What are you doing? The objects of the conference shall be: 1) to bring the rabbis into closer relation and acquaintanceship; 2) to promote unanimity in the conduct of the rabbinical office; 3) to further the founding of communal institutions; and 4) to take counsel together on all Jewish affairs. **A Call for a Rabbinic Conference Issued by Ludwig Philippson, Rabbi of Magdeburg in January of 1844 (The Reform Movement in Judaism, David Phillipson p. 142-143)**

C. As we conclude our labors for this year, I deem it necessary to address a few words to the distinguished Assembly. As we look back over the progress of our discussions during this first and certainly most difficult and important Assembly, we have every reason to be satisfied. Even though the results are not of great import, at least, so far, still what has taken place is assurance that greater things will happen in the future.

The statute on which we counseled and which we accepted contains, to be sure, only formal regulations which shall govern future assemblies and discussions. However, in so important a matter as that which brings us together each year, even the form is not unimportant. It gives to our association a firm basis to some less important matters. Three highly important subjects were prepared and referred to commissions for further study.

The revision of Jewish marital law will help to do away with essential defects in this portion of Jewish life and in the future will also help to do away with many inconveniences and conflicts.

Even more important is the preparation of a new liturgy and a new prayer book for home and public worship. If the commission, which has been created for this purpose, will undertake and complete its task in the sense and spirit in which this distinguished Assembly has expressed itself, then indeed it will have the most wholesome influence on the religious life of the Jew.

Finally, you gentlemen have recognized and appreciated in its full extent the importance of the matter which we have just discussed, namely, the Sabbath.

To be sure, those who would like to make sweeping reforms will not be satisfied with these results. However, we cannot let these people deter us. One must sow first in order to achieve spiritual harvests. The spiritual tree must first be planted and nurtured before one may have fruit from it. On the other hand, those of rigid and formal belief will accuse us and will throw suspicion upon us, and perhaps the thoughtless will mock us. But even these will not deter us, for, conscious of our good cause, neither suspicion to the right of us nor mockery to the left of us will bother us, and with a zeal which will not cool, with a self-assurance which will not be moved by every whim, we shall pursue our task with that thoughtfulness which takes time and circumstance into consideration. This task is to maintain and develop our religion and to revitalize the religious service. Let us understand the time and let us utilize it, but let us not force from it that which it cannot give us, for “He who forces time, time will force him” - כל הדוחק - את השעה שעה דוחקתו - *Kol hadohek eth hash'ah, hash'a'ah dohakotho*. Let us take away from here the conviction that the good cause to which we have dedicated our time, our effort, our life, will remain victorious, and finally, that our holy religion, purified of all dross and additions, cleansed of all that is merely local ephemeral, of all disfigurations which adhere to it, will rise in new glory, to fulfil its mission to mold mankind into one brotherhood. **Concluding Address by Dr. Joseph Maier of Stuttgart, Rabbi and “Church Counselor” of Wurttemberg and President of the Brunswick Rabbinic Conference**

II. Prayer Reform

Gentlemen: It is not unknown to you how in recent times the religious sense has unfortunately diminished in many Jewish families and how it has disappeared from others altogether. Perhaps we may blame this in part on an unfavorable attitude to religion in our time. However, the larger share of the blame must be placed on the fact that the presently available books of worship and the present ritual of public worship do not conform to their original purposes. Our ordinary prayer book, *Seder Tefillah*, suffers in formal as well as material respects from so many ailments that it is no longer in a position to satisfy the religious needs of a progressively educated generation. The language in which it is written has for many centuries been unintelligible to half of the congregation, namely the women, and now it has become a secret for nine-tenths of the people, a thick wall of separation between the worshiper and his G-d, which makes a spiritual attitude and true exaltation of the spirit impossible. Attempts have been made to relieve these defects by adding to the Hebrew text of the prayers a German translation, but this in itself proves the purposelessness of a dead language and its inability to achieve a vital, life-giving spiritualization. When with every word he speaks, the worshiper must look to some translation printed below or above in order to understand it, then worship becomes an exercise of the mind rather than an exaltation of the heart.

Another technical defect of our prayer book is the repetition of individual prayers in the very same prayer service. For instance, in the early morning service the *Shema Yisrael* occurs twice, the *Ashrei* [Psalm 145] also twice, and the *Kedusha* even three times. This defect is emphasized and made worse in the public service, since here certain prayers are repeated five, six, and even seven and eight times (for instance, *Birkhat Shemone Essre* and *Birkhat Sheva*, *Kaddish*, and others). Every repetition is boring, tiresome, negates devotion, and makes the whole service a formal *opus operatam*. Finally, I consider the lack of the truly poetic element as a technical defect of our prayer book. With the exception of the Psalms which are found in it (and these are

only spoken as prayers), there is an almost complete lack of hymns and songs, in fact, of any kind of piece that can be sung.

But our prayer book appears even more defective in its material than in its technical aspect. We find passages from the Talmud which are not even of a didactic nature, to say nothing of having devotional character. Take, for instance, the passages *Rabbi Yiishmael*, *Bameh madlikin*, *Azveyhu mekoman*. If it had been the intention to take from the Talmud the most sterile and least attractive pieces and make them part of the prayer book, one could not have made a better choice. The prayer book further contains passages through which breathe animosity against people of different opinions. This can be explained and justified only because of the occurrences and circumstances of the age in which these prayers originated, but it cannot be defended by anyone in our time. These passages cannot be eliminated quickly enough. Finally, the prayer book contains prayers and pieces which are in contradiction to the beliefs of a large part of the congregation, as for instance, the prayers which have reference to a personal Messiah, the return to Palestine, and the sacrificial cult. But even the purer and better prayers suffer from a certain poverty in religious thought and sentiment. Thus, a single religious idea is not infrequently repeated six or more times in the very same prayer, only with different expressions, and this renders these prayers in their present form equally sterile. If we except the Psalms and a few other prayers, we find in the whole prayer book very little which truly speaks to a soul longing for edification and exaltation. In addition, the prayer book collection has no prayers for the special times, situations, and circumstances of life in which the heart yearns for consolation, atonement, and peace. In vain will the father or mother of a family take the prayer book to hand on the occasion of a sad or joyful event, for they will find nothing in it which will speak to their sentiment or is relevant to their needs. The defects from which the prayer book suffers are not improved by the form and manner in which it is used during public worship. We already note the frequent repetition of individual prayers which make the service boring, halting, and unedifying. In addition, there are the long and ununderstandable disquisitions which of necessity cause boredom, encourage talking and conversation with neighbors, interfere with order and quiet, and contribute nothing to the dignity of the house of G-d or of the worship service. The calling up to the Torah, the *Teki'at shofar*, and the *Netilat Lulav* are customs of which no one would claim that in their present manner of practice they encourage meditation and edification. Finally, the whole manner of conducting the public worship service is not adequate to its purpose. Even though recently many improvements have been made through the adoption of synagogue rituals and choral song, the basic evil has not been eliminated. The song of the synagogue must be accompanied and carried by a fitting instrument if it is to make a contribution for exaltation and edification. Keeping in mind the principle *diy lekhakima birmisa*, I will limit myself to mere hints, knowing that you gentlemen here have long recognized the defects of our prayer book and our ritual order and are entirely convinced, even as I am, of the necessity of a new prayer book and a new liturgy. However, the more important such a subject is, the more careful thought must be given it, and, therefore, I do not ask of the commission, which I have suggested be instituted, that it should immediately begin considering the creation of a new prayer book and a new worship agenda. I ask only that it lay the necessary groundwork for it. . . . **Support of a Motion to Establish a Commission for the Creation of a New Prayer Book by Dr. Joseph Maier of Stuttgart, Rabbi and "Church Counselor" of Wurttemberg and President of the Brunswick Rabbinic Conference**

III. Intermarriage

A.

כי אתא רב אחא בר אדא א"ר יצחק: גזרו על . . . פיתן ושמןן משום יינן ועל יינן משום בנותיהן ועל בנותיהן משום דבר אחר . . . בנותיהן דאורייתא היא, דכתיב: (דברים ז) לא תחתן בם דאורייתא ז' אומות, אבל שאר עובדי כוכבים לא ואתו אינהו וגזור אפילו דשאר עובדי כוכבים. ולר"ש בן יוחי דאמר: (דברים ז) כי יסיר את בנך מאחרי לרבות כל המסירות מאי איכא למימר – אלא דאורייתא אישות דרך חתנות ואתו אינהו גזור אפילו דרך זנות. זנות נמי בבית דינו של שם גזרו, דכתיב: (בראשית לח) ויאמר יהודה הוציאנה ותשרף אלא דאורייתא עובד כוכבים הבא על בת ישראל דמשכה בתריה אבל ישראל הבא על העובדת כוכבים לא ואתו אינהו גזור אפי' ישראל הבא על העובדת כוכבים. ישראל הבא על העובדת כוכבים – הלכה למשה מסיני היא, דאמר מר: הבעל ארמית קנאין פוגעין בו אלא דאורייתא בפרהסיא וכמעשה שהיה ואתו אינהו גזור אפילו בצינעא. בצינעא נמי בית דינו של חשמונאי גזרו דכי אתא רב דימי אמר: ב"ד של חשמונאי גזרו ישראל הבא על העובדת כוכבים חייב משום נשג"א, כי אתא רבין אמר: משום נשג"ז כי גזרו בית דינו של חשמונאי ביאה אבל ייחוד לא ואתו אינהו גזור אפי' ייחוד. ייחוד נמי בית דינו של דוד גזרו, דאמר רב יהודה: באותה שעה גזרו על ייחוד אמרי: התם ייחוד דבת ישראל אבל ייחוד דעובדת כוכבים לא ואתו אינהו גזור אפי' אייחוד דעובדת כוכבים. ייחוד דבת ישראל דאורייתא היא דאמר ר' יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק: רמז לייחוד מן התורה מנין שנאמר: (דברים יג) כי יסיתך אחיך בן אמך וכי בן אם מסית בן אב אינו מסית אלא בן מתייחד עם אמו ואין אחר מתייחד עם כל עריות שבתורה ייחוד דאורייתא דאשת איש ואתא דוד וגזר אפי' אייחוד דפנויה ואתו תלמידי בית שמאי ובית הלל גזור אפי' אייחוד דעובדת כוכבים. עבודה זרה לו:

When R. Aha b. Adda came [from Palestine] he declared in the name of R. Yitzchok: They (Bais Shamai and Bais Hillel - the schools of Shamai and Hillel) decreed against [Gentile] . . . bread and oil on account of their wine; against their wine on account of their daughters; against their daughters on account of another matter (idolatry). . . . [But the prohibition against marrying] their daughters is a Biblical ordinance, for it is written (Deuteronomy 7:3), "Neither shall you make marriages with them"! The Biblical ordinance is restricted to the seven nations [of Canaan] and does not include other heathen peoples; and [the Schools of Hillel and Shammai] came and decreed against these also. But according to R. Shimon b. Yohai who declared that the words (ibid. 4), "For he will turn away your son from following Me," include all women who would turn [their husbands aside from the worship of G-d], what is there to say? - Perhaps [the explanation is that] the Biblical ordinance is against relations through marriage, and they came and decreed even against non-marital relations with them. But the decree against such relations had already been made by the Court of Shem, for it is written (Genesis 38:24), "And Judah said, Bring her forth and let her be burnt!" Perhaps, then, [the explanation is that] the Biblical ordinance refers to an Israelite woman in relation with a Gentile since she would be drawn after him, but not against an Israelite man having [illicit] relations with a Gentile woman, and they came and decreed even against the latter. But [the prohibition against] an Israelite having relations with a Gentile woman is a law of Moses from Sinai (*Halacha L'Moshe M'Sinai*), for a Master has said: If [an Israelite] has relations with a Gentile woman, zealots may attack him! The Biblical ordinance refers to a public act similar to the incident that had happened [with Pinchas and Zimri]; but they came and decreed even against a private act. But the Court of the Hasmoneans had already decreed also against a private act; for when R. Dimi came [from Palestine] he declared: The Court of the Hasmoneans decreed that an Israelite who had relations with a Gentile woman is liable [to be flogged] on four counts, viz., she is regarded as *niddah*, a

slave, a non-Jewess, and a married woman; and when Ravin came [from Palestine] he declared: On the following four counts, viz., she is regarded as *niddah*, a slave, a non-Jewess, and a harlot [in the case of a Kohen]! - The decree of the Court of the Hasmoneans was against actual relations but not against seclusion (*yichud*) [with a Gentile woman]; so they came and decreed even against this. But the Court of David had already decreed against seclusion, for Rav Yehudah said: At that time (after the incident with Tamar - Samuel II Chapter 13) they made a decree against seclusion with a female! It may be replied [that the decree of the Court of David] there referred to seclusion with an Israelite and not a Gentile woman, and they came and decreed against seclusion with even a Gentile woman. But [the prohibition against] seclusion with an Israelite woman is a Biblical ordinance; for R. Yohanan said in the name of R. Shimon b. Yehotzedek: Whence is there an indication in the Torah against seclusion with a forbidden woman? [The Talmud then proceeds to derive this law based upon Deuteronomy 13:7] . . . The correct explanation is that the Biblical ordinance against seclusion refers to an [Israelite] married woman; David came and extended the law to seclusion with an unmarried woman; and the disciples of the Schools of Shammai and Hillel came and extended it still further to seclusion with a Gentile woman. **Avodah Zarah 36b**

B.

והבא על בת גר תושב אין הקנאין פוגעים בו אבל מכין אותו מכת מרדות. רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק י"ב:

He who has relations with a female *ger toshav* (one who has accepted upon him or herself in the presence of Beth Din to fulfill all of the Noahide laws) is not subject to the law of *kanaim pogim bo* (zealots may attack him). He is flogged, however, *makos mardus* (lit. the flogging of rebellion). **Rambam, Hilchos Issurei Biah Chapter 12:5**

C.

(1) נוצרים (כנענים) עובדי כו"ם הם ויום ראשון הוא יום אידם, לפיכך אסור לתת ולשאת עמהם בארץ ישראל יום חמישי ויום ששי שבכל שבת ושבת ואין צריך לומר יום ראשון עצמו שהוא אסור בכל מקום, וכן נוהגין עמהם בכל אידיהם. רמב"ם הלכות עבודת כוכבים פרק ט הלכה ד

Christians (Canaanites) are considered to be idolators and Sunday is their official holiday. Therefore, in the land of Israel it is forbidden to do business with them on Thursday or Friday of any week and it goes without saying that it is forbidden on Sunday itself, which is universally forbidden. Similarly, this law applies to any of their holidays. **Rambam, Hilchos Avodah Zarah, Chapter 9:4**

(2) אסור לעולם למכור לכומר עובד כוכבים לבונה דהוי כמו פירושן דדבר ברור הוא דלתקרות בעי ליה ועובר משום לפני עור וגם אסור למכור שעוה לשום עובד כוכבים ביום איד ההוא אבל ודאי בשאר ימים מותר וכן אותם כלי עבודת כוכבים שישראל קונה לאחר שפגמו העובד כוכבים ובטלו מ"מ אסור למכרו לעובד כוכבים כמו שהוא עד שיהא ניתן כולו דבשביל פגימה אחת אינו מניח לתת בו יין לקלס לעבודת כוכבים והכי נמי ספרי' פסולים הראוים לתיפלה בבית עבודת כוכבים אסור למכור להם לכומרים דעובר משום לפני עור ואף לעובד כוכבים שאינו כומר אסור דבדאי יתננו או ימכרנו לכומר: תוספות עבודה זרה יד: ד"ה חצב קשבא

(3) ויש מקילין בעשיית שותפות עם הכותים בזמה"ז, משום שאין הכותים בזמן הזה נשבעים בע"א, ואע"ג דמזכירין הע"ז, מ"מ כוונתם לעושה שמים וארץ אלא שמשתפים שם שמים וד"א, ולא מצינו שיש בזה משום: ולפני עור לא תתן מכשול (ויקרא יט, יד) דהרי אינם מוזהרין על השתוף (ר"ן ספ"ק דע"ז ור' ירוחם נ"ז ח"ה ותוס' ריש פ"ק דבכורות); ולשאת ולתת עמהם בלא שותפות, לכ"ע שרי בלא יום חגיהם. הגהות הרמ"א שולחן ערוך אורח חיים סימן קנו

D.. The debate was on the third question asked of the French Sanhedrin: May a Jewish woman marry a Christian or a Christian woman a Jew, or is it the intent of Jewish law that Jews should marry only each other? Answer of this Sanhedrin: Marriage with Christians is not forbidden. Motion of the commission: Marriage between Jews and Christians, in fact, marriages between monotheists in general are not forbidden.

[Dr. Mendel] Hess (Chief Rabbi of the Duchy of Weimar): I agree, but with the following addition: "Such marriages are not forbidden and the rabbi is permitted to officiate."

[Baruch] Schott (Director of the Jacobson School in Seesen): The integrity of the Sanhedrin is proven in the way that it formulated its answer. It said: "Marriage between Jews and Christians is not forbidden." It did not say: "It is permitted." There is a difference. Such a marriage may be permitted, yet there would be practical difficulties, as for instance, in the marriage service or the ritual of engagement or divorce proceedings. Since these questions touch so widely on practical issues, I am for postponing this whole matter for the time being.

[Dr. Joseph] Maier (Rabbi (Church Counselor) of Wurttemberg and President of the Brunswick Rabbinic Conference): The Sanhedrin was cautious, but it remained entirely in accord with the Talmud. Where there is a civil marriage, there is no objection to it from a rabbinic point of view. בעולת בעל יש להן - *Beulath Baal Yesh Lahen* i.e. the legality of a Gentile marriage is based upon conjugal relations; but there is no binding religious marriage ceremony: נכנסה לחופה ולא נבעלה אין להן - *Huppah v'kiddushin ein lahen* i.e. entering the canopy alone does not create a legally binding marriage for Gentiles. The President objects to making a difference between "forbidden" and "permitted".

[Dr. Samuel] Holdheim (Chief Rabbi of the Duchy of Mecklenburg-Schwerin) agrees with Church Counselor Maier. However, according to present Jewish religious marriage law, religious or synagogal forms are not necessary for the marriage ceremony. These have been introduced because of a well-recognized need to give marriage a church sanction also. All of us feel urged to consider as legally necessary that which has manifested itself as a need (like the religious form) at the time of the marriage ceremony. However, this is not yet law! First, we must satisfy our conscience and the laws of the Sanhedrin: "The marriage of a Jew with a monotheist is not forbidden." In a practical sense, however, we can do no other than to advise against mixed marriages if they are to be concluded without assuring the freedom of religious education.

[Dr. Ludwig] Phillipson (Rabbi of Magdeburg) agrees with Holdheim, but refers to the formulation of his own proposal, namely, that in a mixed marriage the possibility should not be precluded that children might be brought up in the Jewish religion.

[Dr. Naftali] Frankfurter (Preacher at the Hamburg Temple): We would not have raised the question, for we understand its difficulty. We know too well that mixed marriages are neither desirable from a practical nor a theoretical religious point of view, even when it accords with the

sense and the words of the Sanhedrin, which closed the matter as far as the law of the state is concerned. But since the question has come up before us, we must answer it forthrightly. A reservation in the answer is not permissible. I am also of the opinion that mixed marriages should be admissible only if there is freedom of religious education for children born in such wedlock. In order to achieve this, an addition should be made which should be separate from the answer itself.

Maier: This question is simple: Are such mixed marriages permitted? There can be no reservation in this regard.

[Dr. Levi] Herzfeld (Chief Rabbi of Brunswick): In principle I am satisfied with the answer of the Sanhedrin. However, thinking of practical matters, I would very much like to pass this paragraph by, for we are desirous that our resolution should be accepted by the *people* - and by dealing with this question at all we would act in contrast to this very wish. Furthermore, as one may judge from the teaching which goes on in Christian schools, Christian love towards Jews has not progressed far enough to make a marriage between Jews and Christians desirable.

(There were many objections in the Assembly against this last expression.)

Hess: What is our objective in this discussion and what are our resolutions on this point? Everything is in vain if we do not add, as I have already proposed: "The religious marriage of such a union may be performed by Jewish clergymen."

[Dr. Samuel] Adler (Rabbi of Alzey) is against the acceptance of the whole matter because he does not believe that it belongs to the task of the rabbinic assembly. For what does the permission of mixed marriages do to the revitalization of the religious spirit? If one has to say something about it, then for the time being, contrary to Holdheim's remarks, it must be considered as undecided whether the education of the children in the Jewish religion may indeed be a condition for such a marriage. (He proceeds to explain his point of view.)

Schott (against Holdheim): Even though the ceremonies could be omitted at a Jewish marriage, the *הרי את מקודשת לי* - *Harei At Mekudesheth Li* must not be missing, for in it the sacredness of marriage is already expressed.

The President asks: Shall the proposal of the commission be accepted in the following formulation: Marriages between Jews and Christians, in fact, marriages with monotheists in general are not forbidden.

The vote is taken. **The majority votes "No".**

Philippon rephrases the motion in the following manner: Members of monotheistic religions in general are not forbidden to marry if the parents are permitted by the laws of the state to bring up children from such wedlock in the Jewish religion. **The majority agrees to the motion.**

[Dr. Heymann] Jolowicz (Preacher/rabbi in Koslin) objects to the formulation and wishes his objection to be recorded, because the resolution goes against the expression of the Paris Sanhedrin as well as against the rules of the Talmud at this point. The latter has not been abrogated. Ben Israel (Preacher of Coblenz) agrees. Dr [J.] Klein (Rabbi of Stolp), Dr. [Salomon] Herxheimer (Rabbi of Bernburg), Dr. Herzfeld, Dr. Abraham Adler (Preacher in Worms) abstain from voting. **Transcript from the Brunswick Rabbinic Conference**

E.

באסיפות ברוינשווייג התירו הרבנים החיתון לאיש ישראל עם אשה נכרית, ולא ידעתי מה יעשו לאיסור המפורש בתורה לא תתחנן במ בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבגך, ודעת הרמב"ם פי"ב מהלכות איסורי ביאה ה"א דרך אישות וחיתון הוא לאו של תורה והעובר לוקה, אחד שבעה אומות ואחד שאר אומות באיסור זה, וכן מפורש על ידי עזרא, ואשר לא נתן בנותינו לעמי הארץ, ואת בנותם לא נקח לנו. והנה רבינו הטור אבן העזר סימן ט"ז פליג על הרמב"ם בשנים, אחד דקרא דלא תתחנן לא מיירי רק בשבע אומות בלבד דלא קי"ל כר' שמעון דס"ל כי יסיר לרבות כל המסירין, ועוד ס"ל להטור דבשבע אומות אינו לוקה אלא בגירותן אבל קודם שנתגיירו לית ליה חתנות כלל ע"ש, וגם בדברי הרב המגיד, והנה זה פשוט דלשיטת הטור גם בשאר אומות לית ליה חתנות כלל קודם שנתגיירה, ואם לוקח איש מישראל אשה נכריה הוי כיחודה לה לזנות דחייב עליה מכות מרדות משום נשג"ז כמ"ש (ע"ז ל"ו ע"ב) ועיין רמב"ם פי"ב מה' א"ב ה"ו לא פגעו בו קנאים הרי עונשו מפורש בדברי קבלה יכרת ד' לאיש אשר יעשנה ער ועונה וגו' ע"ש והוא גמרא מפורשת (סנהדרין פ"ג ע"א) לא פגעו בו קנאים אקריין לי' בחלמא יכרת ד' לאיש וגו' ועיין רמב"ם בספר המצות ל"ת נ"ב שכ' לא התבאר זה הכרת בתורה אבל מפורש בדברי קבלה דכ' יכרת ד' לאיש וגו' וכשהתאמת על אדם שבעל בת אל נכר בעדים והתראה לוקה מן התורה ע"ש, וזה גם הטור מודה דאיכא כרת לבועל ארמית דרך זנות במקום דלא פגעו קנאים וליכא מאן ופליג על זה, וע"כ צ"ל דגם הטור מודה בזה דאל"כ איך יפרנס מקרא מפורש (נחמיה י"ג) ראיתי את היהודים הושיבו נשים נכריות אשדודיות עמוניות מואביות, ואריב עמהם ואקללם ואכה מהם אנשים וגו' ולדעת הטור דבשאר עממים ליכא איסור חיתון, לא ידעתי מה המרד אשר מרדו ישראל במה שנשאו נשים גכריות, הרי לא היה בהם רק אלו המפורשים, ולא מן שבע עממים, ועמון ומואב לא נאסרו רק הזכרים ולא הנקבות ודרשינן עמוני ולא עמונית וכו' (יבמות ע"ו ע"ב) וא"כ לא עברו אלו על איסור תורה כלל בפעולותיהם להתחנן בנשים נכריות, וא"ל דהוכיחם על איסור דרבנן משום דכבר נגזר גזירה דחיתון בשאר עממים, וז"א והרי הזהיר נחמיה בהוכחהו הלא על אלה חטא שלמה וגו' גם אותו החטיאו הנשים הנכריות ולכם הנשמע לעשות את כל הרעה הגדולה למעול בא—להינו, הרי מבואר דגם שלמה נענש על זה, אלא ודאי הוא הדבר אשר דברתי, דכיון דאין בהם חיתון הוי כבא על ארמית בלא פגעו בו קנאים דישי בו כרת דדברי קבלה ולוקין ע"ז דבר תורה כמ"ש: והנה גם דברי הרמב"ם פי"ב מהלכות א"ב תמוהים דכ' דלא תתחנן על כל האומות בא להזהיר, וסיים וכן מפורש בעזרא ואשר לא נתן בנותינו לעמי הארצות, פתח בדברי תורה וסיים מקרא דעזרא, וכי לא הספיק לו מקרא מן התורה ואולי כוונתו הקרא מורה דנחמיה ועזרא לא על גזירות חדשות הזהירו רק על איסור תורה מחיתון עם האומות באו לעורר את העם. . . והנושא אשה בחיתון הוי בפרהסיא ולדעת הטור דאינו רק מדרבנן נ"ל דמלאכי חידש זאת, ונחמיה הרחיקם מטעם גזירת כנסת הגדולה חכמי זמנו, וא"כ אלו הלוקחים נשים נכריות דרך חיתון עוברים להרמב"ם על איסור תורה, ולהטור על גזירת נביאים סיעתו של מלאכי – והמה אנשי כנסת הגדולה אשר נתפשטה גזירתם בכל העולם, ואיך אלימי ב"ד של וועד ברוינשווייג לעקור גזירת כנסת הגדולה או לכל הפחות גזירת ב"ד של חשמונאים: . . .

והנה בעת כתבי זאת הגיעני מכתב מהרב וכו' מוה' אברהם יענער נ"י ראש ב"ד דק"ק קראקא, כתוב אלי בזה הלשון לדברי רו"מ אשר ההליט בספרו עטרת צבי מאמר תפארת לישראל כ"ב ע"ב כי דין הנכרים בזמנינו אשר הם מאמיני היחוד, ורק משתפים שם שמים ודבר אחר דלא נאסר לבני נח, כיון ולא נצטוו על השיתוף, לשיטת התוס' והר"ן או"ח סי' קנ"ו, וגם האומות מקיימים שבע מצות בני נח, היינו המצות אשר הקש השיכלי גוזר עליהם ואפילו לשיטת הרמב"ם פ"ח מהלכות מלכים ה"א, שכתב דדוקא אם עושים משום שצוה בהם הקי ברוך הוא ע"י משה בתורה, אז הוי מחסידי אומות העולם שיש להם הלק לעולם הבא, אבל אם עשאו מכח הכרע הדעת אין זה גר תושב ע"ש, הנה גם כפינה זו האומות בזמנינו מקיימים כן, דהרי מודים דמשה רבינו אמת ותורתו אמת, רק אומרים דבא

משיחם ובטל תורת משה והעמידה רק על מצות הטבעיות, ולפי זה מדוע שמענו כי ר"מ יתן בקולו קול עוז, על אסיפת רבנים בברוינשווייג, הרי לא התירו החיתון עם עובדי כוכבים כהודיים וחינעזיים, ורק עם אלו הנוצרים המאמינים במציאת הש"י ובאחדותו, ודינם לרו"מ כגר תושב בזמנינו, ובכה"ג כתב הרמב"ם פ"ב מהלכות אוסורי ביאה ה"ד דהבא על בת גר תושב אין הקנאים פוגעים בו, אבל מכין אותו מכת מרדות עכ"ל הרב הנ"ל,

והנה יש לומר דהרמב"ם ממעט גר תושב רק דאין קנאין פוגעין, אבל לא מן מלקות משום לאו דלא תתחתן, אכן סוף דברי הרמב"ם שכ' ולוקה מכות מרדות, משמע דאין כאן לאו של תורה, ומשמע דקאי על מה שהתחיל ההלכה בין דרך זנות בין דרך חתנות ובשניהם לא הוי רק מכות מרדות, אכן אמיתת הדברים דהרמב"ם לשיטתו אזיל דפוסק כחכמים (ע"ז ס"ד ע"ב) דצריך לקבל עליו בפני שלשה חברים מצות בני נח, כמ"ש פ"ח מהלכות מלכים הי"א, ואף דבפ"ד מהלכות אוסורי ביאה ה"ז כתב בסתם, איזהו גר תושב זה שקיבל עליו שלא יעבוד עבודה זרה עם שאר מצות בני נח, בכל זאת ע"כ אין סותר לעצמו למה שמבואר שמה בהלכות מלכים וכן כאן בה' א"ב מסיים אף על פי שלא מל ולא טבל הר"ז מקבלין אותן, מכלל דגם למי שרוצה להיות גר תושב צריך קבלה מב"ד, וא"כ בזמנינו לא שמענו שיבואו האומות לב"ד לקבל עליהם מצות בני נח, ועוד הרי כותב הרמב"ם פ"ד מהלכות א"ב ה"ח דאין מקבלין גר תושב אלא בזמן שהיובל נוהג, וכזמן הזה אפילו קיבל עליו כל התורה כולה הוין מדבר אחד, אין מקבלין אותו, וכיון דאין מקבלין גר תושב בזמנינו, אף כי האומות מעצמם נוהגים בתורת בני נח, היינו מצד גזרתם אבל לא מצד שקבלו עליהם לפני ב"ד של ג' חברים מישראל, ואין דינם כגר תושב, והדר הדין דבפרהסיא בין דרך חיתון בין דרך זנות קנאים פוגעים, ואם לא פגעו קנאים יש בו כרת, וכבר כתבתי דע"י חיתון מקרי פרהסיא: ועיקר דברי הרמב"ם שכ' דכגר תושב לא שייך קנאין פוגעין, נ"ל דלמד מן מ"ש חז"ל (ע"ז ל"ו ע"ב) לא אמרו קנאין פוגעין אלא בפרהסיא וכמעשה שהי' משמע דלכל מילי צריכים דוקא כמעשה שהיה, וכיון דאנשי מדין היו עובדי עבודה זרה כמו שמפורש (סנהדרין ק"ו ע"א) דמיד שאמר לה השמיעי לי הוציאה יראתה מתוך חיקה ע"ש, וכן מפורש בספרי ס"פ בלק, פשיטא דבת גר תושב דלא הוה דומיא כמעשה שהיה, לא שייך הדין דקנאין פוגעין, אבל לענין איסור החיתון עמהם לשיטת הרמב"ם דשאר עממים גם כן אסור מה"ת, הה"ד בת גר תושב, דהרי אמרו (ע"ז ס"ה ע"א) ולשאר דברים נחשב גר תושב נכרי לכל דבר, ועייין שו"ת ושב הכהן סי' ה' וסי' ל"ה וסי' ל"ח וסי' ע"ה דהאריך לפרש ברייתא זו, על כל פנים גם בזה יש לתרץ דברי דלא חילק הרמב"ם בגר תושב רק ואין קנאים פוגעין לבד, אבל דרך חיתון לוקה כמ"ש למעלה והא דכתב מכות מרדות היינו בזנות אבל בחיתון כבר כתב זה למעלה: הרב הגאון ר' צבי חיות, מנחת קנאות

IV. Reaction of the Orthodox Rabbinate

A.

ויהי בשנת התר"ד ליצירה, קול כחולה שמענו צרה כמבכירה. קול תורת ד' תתיפח תפרש כפיה, ודמעתי על לחיה כי בגדו בה רעיה, כי נבערו קצת רעי אשכנז ואת ד' נאצו. ויתאספו להפר דת וחוקים ועל צפוניו התיעצו. ויעלו רועים רבים הרועים ואוכלים את צאן מרעיתם, יכנו א"ע רבנים ודרשנים גם חזנים וזובחי עדתם, כל אלה חוברו אל עיר בראנשווייג אל עמק השדים. ויתפוצצו הכדים הריקים ויתראו הלפידים, ויתלקטו שועלים קטנים ובזנבותיהם אודים, ותצא אש ותאכל שמיר ושית, ותבער מגדיש ועד קמה ועד כרם זית, ותבער בהיכל ד' ותבער בין הבדים ותלהט את ארון הברית, ותאמר להשחית את לוחות האבנים. ותאמר לשרוף כל מועדי א-ל בארץ: הקדמת פירוש המלבים לספר ויקרא ותורת כהנים

In the year 1844 (5604 from Creation), I heard a voice as of a woman in labor and the [cries of] anguish as of her who brings forth her first child, the voice of G-d's Torah sobbing and spreading out her hands (see Jeremiah 4:31) with her tears on her cheeks, for her friends have dealt treacherously with her (see Lamentations 1:2), for some of the shepherds of [the flock of Jews of] Germany have lost their mind (see Jeremiah 10:21) and have provoked G-d. They assembled to destroy the religion [of Israel] and its laws and have conspired against its treasures. Many shepherds assembled together to consume their flocks. They call themselves rabbis, preachers, and cantors but [in fact] they are the slaughterers of their congregations. They gathered together in the city of Brunswick, in the valley of Siddim (Sodom), shattered the empty jars and the torches appeared (see Judges 7:20). They then gathered together little foxes (see Shir HaShirim 2:15) and [placed] brands on their tails and the fire ignited briars and thorns and consumed [everything in its path] from stacks of grain to the standing grain and even the olive orchards. It continued on to consume the Sanctuary of G-d, the area between the staves and the Ark of the Covenant. It had in mind to destroy the tablets of stone and all that is holy in the land.

Preface to the Malbim's commentary to Leviticus

B.

שלומי אמוני ישראל

וְהַצִּפָּה כִּי־יִרְאֶה אֶת־הַחֶרֶב בָּאָה וְלֹא־תִקַּע בְּשׁוֹפָר וְהָעַם לֹא־נִזְהָר וְתִבּוֹא חֶרֶב וְתִקַּח מֵהֶם נֶפֶשׁ הוּא בְּעֵוְנוֹ נִלְקַח וְדָמוֹ מִיַּד־הַצִּפָּה אֲדַרְשׁ: וְאַתָּה בֶן־אָדָם צִפָּה נְתַתִּיךָ לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְעֵתָ מִפִּי דָבָר וְהִזְהַרְתָּ אֹתָם מִמֶּנִּי: (יחזקאל ל"ג, ו-ז).

למעלה מעשרים איש עמדו ביוני העבר ונתאספו בעיר בראונשווייג, כשהם מכנים עצמם בשם "אסיפת רבנים". בעוד שרבים מהם אינם רבנים כל עיקר אף לפי כינוי, וגם המשתתפים שנושאים בכינוי "רב" משתייכים בגלוי לתנועה הריפורמית הקיימת בין היהודים. הם החליטו או הכינו החלטות לקרוא בעתיד אסיפות בענייני הדת והפולחן, וכך פירסמו את החלטותיהם. כל המביט בשם לב עומד נדהם ומופתע שמספר מועט של אנשים קם בשם המתרברב "אספת הרבנים של גרמניה", וחלק רב ביניהם אינו עוסק כלל ביסודיות בכתבי רבותינו, ומבזה את דברי התלמוד בפרסום האספה. הללו טוענים, שהם המוסמכים להנהגת היהודים והרבנים, ולפי הכיוון הרוחני של מנהיגי האספה ההיא אין לצפות ממנה לתוצאות מבורכות. אנו, החתומים מטה, היינו ממשיכים לשתוק, ובלבנו היינו מצטערים ומבקשים רחמים על אחינו הטועים, למרות שכבר זמן רב מפרסמים אלה את דעותיהם המטעות את היהודים. אילו האספה ההיא היתה מודה בעונה שידיעות הדת של חבריה היו מצומצמות ביותר, היינו שותקים, אלא שהיא פירסמה את החלטותיה כאילו הן רוצים להפקיר את חוק השבת שנמסר לנו על ידי הקב"ה באש שחורה על גבי אש לבנה ונכתב על לוחות הברית הקדושים. . . . אבל כל מי שאינו רוצה להיות מורד באמת ובאמונה ובתפקידו לקיים ולהפיץ תורה צריך לדעת שאמונה טפלה כזו אין לה מקום בתוך היהדות. . . . לכן שלומי אמוני ישראל, אל תתנו להעביר אתכם לריפורמים ולחידושים על ידי תיאורים מבהילים. הם מתכוונים רק להרבות את השיטחיות ולמהר את הירידה לטמיון. המשיכו להאמין בהקב"ה הרוצה בטובת כל בניו – יצוריו עלי אדמות, דיבקו בו שירפא בקרוב את המחלה של שאיפות חומריות, וכך יחזיר את התועים בישראל לחזור לאמונה בתורה. בינתיים מוטל עלינו, חוץ מקיום קפדני של חובותינו כלפי השלטון והמולדת, להגן על מבצר אמונתנו העתיקה, ובעיקר מפני האנשים המתקרבים אלינו במשא פנים כאילו הם ידידינו, כדי שלא נפריע להם בהרסם את יסודות דת תורתנו. אבל נפתח את שורותינו לבעלי תשובה שבינינו ולהם אנו מושיטים את ידינו לברכת אחים. בשנת בריאת העולם חמשת אלפים תר"ה. אגרת מאת רבני גרמניה אודות האספה בראונשווייג

To those that are completely committed to the faith of Israel:

“But if the watchman sees the sword coming, and does not blow the shofar, and the people are not warned; if the sword comes, and takes any person from among them, he is taken away in his iniquity; but his blood will I require at the watchman’s hand. And you, O son of man, I have set you as a watchman to the house of Israel; therefore you shall hear the word from my mouth, and warn them from Me.” **Ezekiel 33:6-7**

This past June, more than twenty men arose and assembled in the city of Brunswick and referred to this as a “Rabbinical Assembly”, even though many of those [in attendance] were not rabbis at all nor bore that official title. Even those of them who bore that official title were openly associated with the Jewish Reform movement. They made certain decisions in regards to some religious practice and ceremonies and prepared themselves to make further decisions in that regard in upcoming assemblies. Any serious observer stands dumbfounded seeing that such a small group of people have the audacity to call themselves, “The German Rabbinical Assembly”, as the majority of them are not at all involved in the study of Rabbinic writings and openly and publicly demeaned the teachings of the Talmud [and yet] they make the claim they are most qualified to lead Jewry and guide its rabbinate. Based upon the spiritual direction of the leadership of the assembly, there is no hope of any positive outcome. Despite the fact that for some time now they have continued to publicize their heretical opinions which has had a negative influence upon the Jewish community, had the members of this assembly humbly admitted that their knowledge of the Jewish religion was very limited, we, the undersigned, would have remained silent, all the while feeling pain in our hearts, and with prayers for [the return of] our wayward brethren. [Unfortunately,] they [took another approach] and publicized their decisions, indicating their desire to uproot the law of Shabbos, which was given over to us through the Holy One, blessed be He, through black fire [written] upon white fire and inscribed upon the holy tablets of the Covenant. . . . Anyone who does not desire to deny truth and faith and his mission to fulfill and spread Torah, needs to know that this insipid belief system has no room within Judaism. . . . Therefore, those that are completely committed to the faith of Israel shouldn’t allow themselves to accept the reforms and innovations because of their dire predictions. Their sole purpose is to increase superficiality and to hasten assimilation. Continue to maintain your faith in the Holy One, blessed be He, who desires the welfare of all of His children, His creations on earth. Cling unto Him so that He will soon heal the sickness of the craving for materialism. So too, [pray that He] may effect repentance amongst those in error so that they return to the true faith of the Torah. In the meantime, besides for our scrupulous observance of our obligations to the government and our homeland, it is incumbent upon us to protect the fortress of our ancient faith. This is particularly true in regards to those people who pretend to be our friends in order that we not disturb them in their efforts to undermine the foundations of our Torah. We should, however, open up our ranks to include the penitents (*baalei teshuva*) amongst us and to stretch out our hands in brotherly love. 5605 years from Creation (1844). **Letter signed initially by 77 Orthodox rabbis, mainly from Germany and Hungary and later by 39 more rabbis; 116 rabbis in total**